

ROOPE

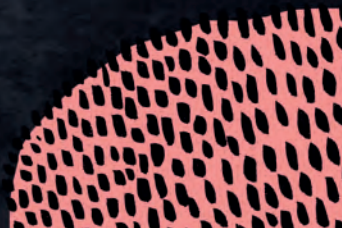
LIPASTI

JÄLKIKASVUKAUSI

ATENA

2.

Maailmassa on virallisesti 40 eri aikavyöhykettä, mutta jokainen jolla on 13–18-vuotiaita lapsia tietää, että oikeasti aikavyöhykkeitä on 41. Se ylimääräinen on teinien aikavyöhyke, ja se on jäljessä normaalien ihmisten aikavyöhykkeistä 5–8 tuntia.

Käytännössä se näkyy niin, että kun normaalit ihmiset menevät nukkumaan, teinien aikavyöhykkeellä eletään ilta-päivää. Kun heillä on nukkumaanmeno-aika, normaalien ihmisten aikavyöhykkeellä eletään aamuyötä. Tästä seuraa, että kun normaalien ihmisten aikavyöhykkeellä on aamu ja pitää herätä, teinien maailmassa on sysiyö.

Siitä alkavat ongelmat, sillä teinienkin on herättävä normaali-ihmisten kanssa uuteen päivään, koska koulu alkaa aamulla, ei iltapäivällä (normaaliaikaa).

*

Sinä aamuna kello soi viisi yli kuusi, niin kuin aina. Se ylimääräinen viisi minuuttia on minun näkemykseni anarkiasta. Nousin ylös, Pia jäi vielä sänkyyn. Hän kuorsasi melko epämaisellisesti, joten tönäisin häntä ikään kuin unisaankaan ei saisi olla täysin oma itsensä. Pia on aamu-uni-sempi kuin minä, vaikka ei hänkään ole sitten opiskeluaiko-

jen nukkunut yli yhdeksään. Kun lapset syntyvät, ne repivät istukan mukana molemmilta vanhemmilta myös kyvyn nukkua.

Pian työ seurakunnassa oli joustavaa, ei tarvinnut herätä seitsemäksi mihinkään. Itse asiassa toisinaan minusta tuntui, ettei hänen olisi tarvinnut nousta lainkaan, eikä kukaan olisi pannut pahakseen. Hänen elämänpiirissään anteeksi-anto oli se juttu.

Juuson koulu alkoi varttia yli kahdeksan, Eliaksen puoli yhdeksältä eikä ihmiskunta ollut monta kertaa kohdannut yhtä epätoivoista tehtävää kuin näiden kahden kouluun ehtiminen. Voi sitä kärsimystä ja tuskaa, mikä liittyi kuudes- ja kahdeksaluokkalaisen joka-arkipäiväiseen ylösnousemukseen. Sitä hämmästyttävämpää oli, että nämä molemmat olivat kuitenkin samoja tyyppisiä, jotka lapsena nousivat kuudelta katselemaan Muumeja – ja viikonloppuisin viideltä. Koska itse jouduin nousemaan myös (Muumit antoivat yleensä puoli tuntia lisäaikaa, kiitos Jeesus ja Tove),

en sen koommin ole pystynyt nukkumaan yli seitsemään.

Ja nyt oli tultu tähän. Tytär oli ainoa, joka heräsi oma-toimisesti silloin kun kuului. Jos sen sijaan pojistamme olisi kiinni, koulunkäynti olisi lopetettu jo vuosia sitten. Eikä tyttären heräämisestäkään ole enää kauan iloa, sillä hän herää kohta omassa asunnossaan.

Aamu meni näin:

Pia, joka on näiden herätysjuhlien päävastuullinen, kävi huoneissa ensimmäisen kerran 7.20.

– Joo joo.

Hän palasi alakertaan lehden ääreen, nosti paahtimesta kylmenneet leipänsä, voiteli ne ja asettui pöydän ääreen. Yläkerrassa tilanne pysyi ennallaan. Hän meni sinne uudetaan 7.30.

– Joo joo.

Pia palasi nyt jäähtyneen kahvinsa ääreen. Yläkerrassa oli hiljaista. Mikäli lapset olisivat pieniä, siellä tehtäisiin jotain luvatonta. Niin kuin tavallaan tehtiin nytkin. Vaimo kipusi kaksikymmentä porrasta jo kolmannen kerran – hänen päivän askeltavoitteensa täyttyi tätä vauhtia ennen lounasta – kello oli 7.40. Hän huusi ärsyyntyneenä, ettei halunnut rampata portaissa koko aamua.

– Joo joo.

– Ei mitään joojoo vaan nouskaa ylös. Kuljetus lähtee puolen tunnin päästä. Se, joka ei ole valmis, joutuu helvetin lieskoihin tai jotain vielä paljon pahempaa – tulen pitämään teille aamunavauksen ja mainitsen teidät nimeltä keskusradiossa!

– Joo joo.

Pia palasi alakertaan. Kun hän kello 7.50 palasi ylös nyt jo oikeasti erittäin kiukkuisena, nuorimmainen nousi sil-

kasta äidinpelosta. Hän tuli kalsareissaan keittiöön ja hytisi kylmää. Juuson mieleen ei ollut juolahtanut, että voisi laittaa vaatteet päälle.

7.55 Pia meni vielä kerran yläkertaan ja käytiin keskustelu, joka varmasti kuului naapurimme Lotan pihalle saakka:

– Emmee kouluun.

– Ylös sieltä ja heti! Tai otan nappulasta kiinni, pyöritän ja heitän kouluun kuin moukarin.

Nyt Eliaskin vaikenä. Pia ei ollut aamuisin poliittisesti korrekti.

Tällä välin Juuso oli keittiössä täysin neuvoton, sillä KAIKKI hänen vaatteensa olivat kadonneet mystisesti yön aikana, minkä lisäksi hän oli jotenkin unohtanut, miten aamiaista tehdään. Pia katsoi ensin minua ja sitten Eliasta ja tiuskaisi:

– Totisesti hän on isänsä poika! Voisit sinäkin joskus tehdä jotain! Siinä istut niinku joku suolapatsas.

En uskaltanut vilkaista taakseni, mutta viikkasin lehden ja laitoin voin takaisin jääkaappiin, ennen kuin vetäydyin koneelleni. Pia kurvasi lasten kanssa pihasta kello 8.13. Juuso tulisi myöhästymään, se oli selvä, ja jotenkin arvelin, ettei Eliaskaan ehtisi luokkaan ennen kuin kello soi.

Se johtui ennen kaikkea siitä, että hänen reppunsa näytti jääneen eteiseen.

He tosiaan palasivatkin pihalle, kun Juuso oli ensin heitetty kouluun. Elias haki repun, ja he ehtivät jatkaa uudesta matkaa kolmisen metriä, ennen kuin auto taas pysähtyi, Elias juoksi jälleen sisään ja nappasi tällä kertaa liikuntakamansa. Katselin tätä kaikkea tyynesti niin kuin se ei liikuttaisi minua ollenkaan, eikä liikuttanutkaan, sillä minulla oli muuta ajateltavaa.

Minun piti selvittää päivän kirjoitussavotta. Sitä ennen sain Pialta viestin, jossa hän sälytti harteilleni kaikenlaista tehtävää kuten kaupassakäynnin sekä Juuson hakemisen koulusta. Sanamuodot olivat sellaisia, että hän oli kiukkui-
nen ja purki sitä minuun.

– Kyllä rakas, vastasin, koska tiesin, että se ärsyttäisi häntä kaikkein eniten.

*

Olin jokseenkin levoton, enkä saanut aikaiseksi mitään. Selailin nettiä ja kyllästyin siihenkin. Kohta huomasin tarkastavani kännykästäni, olisiko pienemmässä internetissä jotain kiinnostavampaa. Ei ollut. Nykyaika oli tehnyt meistä kaikista tarkkaavaisuusongelmaisia, paitsi ei Piasta tietenkään. Hän ei ollut antautunut digitaalisen maailman pauloihin, vaan tapasi ihmiset edelleen kasvotuksin ja pystyi helposti unohtamaan kännykkänsä aamulla kotiin. Hän oli silläkin lailla henkistynyt. Se oli ärsyttävää.

Kirjoitin muutaman laiskan rivin:

Lapsi ei tarvitse sirkustemppeja. Hän ei kaipaa uusimpia tietokonehärpäkkeitä tai muodikkaimpia vaatteita. Sen sijaan lapsi kaipaa aikuisen läsnäoloa ja aitoa kiinnostusta hänen tekemiinsä. Lapselle on tuhat kertaa tärkeämpää keskustella vanhemman kanssa koulupäivän kulusta kuin päästä luksuslomalle etelän aurinkoon. On kolme asiaa, jotka tekevät lapsesta tasapainoisen aikuisen: läsnäolo, läsnäolo ja läsnäolo.

”Unirytmii muuttuu samanlaiseksi kuin koaloilla. Koalathan nukkuvat vuorokaudesta 22 tuntia. Teini pystyy nukkumaan helposti kahteen, nousemaan viideksi minuutiksi syömään ja menemään takaisin sänkyyn ilman pienintäkään omatunnonpistosta. Yksikään teini ei olisi keksinyt luterilaisuutta.”

Muutokset huomaa vasta, kun ne ovat tapahtuneet. Reipas pojannassikka on yhtenä päivänä kadonnut, ja hänen sänkyynsä on koteloitunut kiroileva teini. Huoneen ovi on teljetty ja pihaan on parkkeerattu tyttöystävän mopo. Muutoksen kouriin joutuu tunnetun psykologin perhe. Luvassa on talon täydeltä teiniangstia, josta suurimman osan kokevat aikuiset.

Jälkikasvukausi on rehellisen hauska kertomus lasten kasvattamisesta – ja aikuisten kasvusta. He kasvavat ainakin kymmenisen kiloa. Tämä perustuu laskelmaan, että aina kun perheessä tulee riitä, aikuinen syö suklaapatukan.

Jälkikasvukausi-romaanin on kuvittanut **Anton Lipasti**.

9 789523 005396

ISBN 978-952-300-539-6
Päälllys: Elina Warsta / solmu.nu
84.2
atena.fi

